

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, odboru rozpočtu a financování, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2011, č. j. MMB/0296054/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 9. 8. 2011, č. j. MMB/0296054/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.712 Kč, k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta, se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti, popř. zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil platební výměr vydaný dne 30. 5. 2011 Úřadem městské části města Brna Brno – Královo Pole (dále též „správce poplatku“) pod č. j.

1103904/2100/VHA/0013/010. Tímto platebním výměrem správce poplatku vyměřil podle ustanovení § 11 a § 14a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 9/2010“) zbývající část místního poplatku za jiná technická herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve výši 1.012.676 Kč za období od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010 a současně zvýšil tento včas nezaplacený poplatek na 1,5 násobek, tj. na částku ve výši 1.519.014 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutí správce poplatku změnil, a to tak, že částku „1.012.676 Kč“ nahradil částkou „1.017.986 Kč“ a částku „1.519.014 Kč“ změnil na částku „1.526.979 Kč“. Dále nahradil tabulku nazvanou „Výpočet zbývající části místního poplatku“ svou novou tabulkou.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce v první řadě souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily ustanovení § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o loteriích“) a ustanovení § 114 odst. 2, 3 a § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“).

[4] Žalobce předně namítl, že za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[5] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[6] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[7] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[8] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat. Na tuto zásadu žalobce upozorňoval již v rámci řízení u správce poplatku, který se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

[9] Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[10] Dále žalobce namítl, že správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásady legality, zákazu zneužití pravomoci a volného hodnocení důkazů. Žalovaný totiž odhlíží od skutečného provozování zařízení; navíc postupuje zcela absurdně, když za zařízení, u kterých byl provoz ukončen, poplatek nevyměřuje, zatímco nebyl-li provoz vůbec zahájen, poplatek vyměřuje. Součástí žaloby byla tabulka zařízení, která nebyla vůbec, popř. po část zpoplatňovaného období provozována. U poplatků, které byly vyměřeny v poměrné výši, žalobce namítl, že z platebního výměru není zřejmé, za jaké období byly poplatky vypočteny.

[11] Žalobce také namítl, že vyhláška č. 9/2010, na základě které bylo o poplatku rozhodnuto, není určitá a srozumitelná a upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Nesplňuje tak náležitosti dané zákonem o obcích, zákonem o místních poplatcích a zejména Ústavou. Proto by mělo zasáhnout Ministerstvo vnitra v rámci své kompetence vycházející z obecního zřízení.

[12] Žalobce dále nesouhlasil s navýšením místního poplatku, neboť toto navýšení nebylo dle žalobce dostatečně odůvodněno.

[13] Žalobce namítl také procesněprávní pochybení správních orgánů. Správce poplatku měl dle žalobce postupovat podle ustanovení § 89 daňového řádu. Před vyměřením místního

poplatku se měl obrátit na poplatníka s výzvou ve smyslu ustanovení § 89 odst. 1. Rovněž byl nesprávně vymezen předmět řízení, neboť žalovaný rozhodoval o odvolání proti platebnímu výměru č. j. 1103904/2010/VHA/0013/010, avšak správné označení je č. j. 1103904/2100/VHA/0013/010. Dále žalobce namítl, že v rámci odvolacího řízení nebyl řádně seznámen s provedenými důkazy ve smyslu ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu.

[14] Žalobce dále zpochybnil závěry uvedené v metodickém sdělení Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010 jednak ohledně samotného vymezení pojmu jiného technického herního zařízení, jednak z hlediska toho, zda předmětem poplatku je zařízení povolené či provozované. Také poukázal na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, ze kterého je dle žalobce zřejmé, že Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, nikoli zařízení.

[15] Žalobce rovněž obšírně namítal protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v pasáži, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolovaných Ministerstvem financí“. Dle žalobce byla tato novela tzv. přílepkem.

[16] Žalobce se domníval, že vady rozhodnutí správce poplatku byly natolik závažné, že způsobují nicotnost tohoto aktu. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku prohlásil za nicotná, eventuálně tato rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

[17] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména setrval na tom, že poplatek byl vyměřen správně. Ve vztahu k povinnosti platit předmětný místní poplatek je podstatné, zda se jedná o zařízení (technické) sloužící k provozování či uskutečňování sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení Ministerstva financí. Funkčním celkem je přitom každé koncové zařízení ve spojení s centrální jednotkou. Rozhodnutí správce poplatku (po změně provedené v odvolacím řízení) má dle žalovaného veškeré zákonné náležitosti. Správce poplatku vyměřil místní poplatek na základě ohlášení žalobce a skutečnosti, že poplatek nebyl včas a ve správné výši uhrazen. Ohlášení žalobce bylo dostatečným podkladem pro vydání platebního výměru. Použití ustanovení § 89 daňového řádu nepřicházelo v dané věci v úvahu. Žalobce také zkresluje znění vyhlášky č. 9/2010, neboť v období od 1. 6. 2010 do 31. 12. 2010 podléhala místnímu poplatku povolená zařízení, nikoli provozovaná. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[18] Žalobce v replice upozornil na to, že žalovaný uplatnil nepřipustně rozšiřující výklad pojmu „technické herní zařízení“. Své stanovisko, že poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze vyměřit, podpořil argumentem, že zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo povoleno to které konkrétní zařízení, nikoliv loterie. Při změně, resp. rozšíření rozhodnutí Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je vždy měněn pouze výrok schvalovací. Nelze zaměňovat a směšovat jednotlivé výroky rozhodnutí Ministerstva financí. Výrok povolovací je jiného významu, než výrok schvalovací. Za nutnou součást odůvodnění platebního výměru žalobce

považoval konkretizaci předmětu poplatku, tedy dostatečnou specifikaci jiného technického herního zařízení, minimálně výrobním číslem, typem a umístěním.

V. Další průběh správního řízení po podání žaloby

[19] Žalobce i žalovaný zároveň zaslali soudu na vědomí další rozhodnutí, kterými došlo ke změnám žalobou napadeného rozhodnutí.

[20] Správce poplatku totiž dne 16. 8. 2011 vydal rozhodnutí č. j. MMB/0307596/2011, kterým opravil žalobou napadené rozhodnutí, a to tak, že částka „1.017.986 Kč“ se nahrazuje částkou „1.028.808 Kč“, částka „1.526.979 Kč“ se nahrazuje částkou „1.528.212 Kč“ a došlo i ke změně tabulky, která je součástí výroku. Důvodem této zřejmé chyby byl fakt, že žalovaný nevzal v potaz, že v případě nabytí práv se těchto práv nabývá již od počátku dne, v němž došlo k rozhodné události. Tím došlo při výpočtu místního poplatku u 15 jiných technických herních zařízení ke zkrácení počtu zpoplatněných dnů o jeden den.

[21] Správce poplatku poté vydal další rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti ze dne 1. 9. 2011, č. j. MMB/0328422/2011, kterým opět změnil žalobou napadené rozhodnutí ve znění předchozí opravného rozhodnutí. Částka „1.028.808 Kč“ byla změněna na částku „1.018.808 Kč“ a zároveň došlo ke změně jedacího čísla platebního výměru na „1103904/2100/VHA/0013/010“ s tím, že mělo jít o chyby v psaní.

[22] Proti rozhodnutí ze dne 16. 8. 2011, č. j. MMB/0307596/2011, podal žalobce odvolání, neboť rozhodnutí považoval za nesrozumitelné a nešlo o chybu v psaní, nýbrž o jiné právní posouzení. Žalovaný poté toto opravné rozhodnutí rozhodnutím ze dne 24. 1. 2012, č. j. JMK 135810/2011, zrušil a řízení zastavil.

[23] Žalobce poté soudu sdělil, že rozhodnutí, které je předmětem žaloby, nebylo prvním opravným rozhodnutím nijak dotčeno, neboť bylo zrušeno, a proto jej není nutné brát v potaz. Co se týče druhého opravného rozhodnutí, žalobce podal návrh na přezkum tohoto rozhodnutí, ale ke dni 16. 3. 2012 o něm nebylo rozhodnuto.

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[24] Soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správní bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba je důvodná.

[25] Soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního. Zároveň dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, týkajících se zejména změn období, za které byl předmětný místní poplatek vyměřován, a proto jej zrušil též podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

[26] Zdejší soud musí nejprve správním orgánům vytknout to, že se nijak nesnažily vyjasnit rozpor mezi ohlášením žalobce, seznamem Ministerstva financí a potvrzeními dodanými žalobcem, tedy ohlášeními ze dne 22. 12. 2010, 5. 1. 2011, 31. 1. 2011, 21. 3. 2011, 18. 4.

2011, 18. 5. 2011 a 30. 5. 2011. Délka zpoplatňovaného období je pro posouzení věci zcela zásadní, neboť se od ní odvíjí výše poplatku.

[27] Je tedy zcela na místě, aby v případě, že se zásadně odlišuje délka zpoplatňovaného období v jednotlivých podáních a tvrzeních žalobce a správce poplatku, byla konkrétní zpoplatňovaná období za jednotlivá zařízení zcela mimo vší pochybnost určena výrokem rozhodnutí o vyměření poplatku. Pouze tak je totiž zachována možnost žalobce brojít i proti vyměření poplatků za to které zařízení či období, které jím nebylo ohlášeno. Jejich vymezení až v rámci odvolacího rozhodnutí je z hlediska právní jistoty a možnosti obrany žalobce neakceptovatelné.

[28] Je třeba si uvědomit, že správním orgánům nic nebránilo vyměřit místní poplatek za to které zařízení samostatným platebním výměrem, a proto tím spíše by měl správní orgán najisto postavit ve výroku rozhodnutí předmět místního poplatku v případě, kdy vyměřuje poplatek hromadným platebním výměrem.

[29] Soudu nebylo zřejmé, z čeho správní orgány při stanovení zpoplatňovaného období vycházely. V rozhodnutí žalovaného se uvádí pouze, že ohlášení ze dne 22. 12. 2010, 5. 1. 2011, 31. 1. 2011, 21. 3. 2011, 18. 4. 2011, 18. 5. 2011 a 30. 5. 2011 neměla pro rozhodnutí vůbec žádný význam, ačkoli žalovaný tvrdí, že při svém rozhodování vycházel z celého správního spisu. Jde tedy o zcela rozporná tvrzení. Ani z prvostupňového platebního výměru není zcela zřejmé, co bylo vzato jako podklad pro rozhodnutí. Uvádí se pouze, že správce poplatku provedl kontrolu všech ohlášení žalobce.

[30] Ačkoli soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nelze odhlédnout od toho, že i správní orgány poté samy zjistily chyby ve výpočtu délky zpoplatňovaného období za jednotlivá zařízení. Správce poplatku se je snažil opravit svým opravným rozhodnutím ze dne 16. 8. 2011, č. j. MMB/0307596/2011. Toto rozhodnutí muselo být v souladu se zákonem zrušeno, protože bylo zřejmé, že nešlo o opravu zřejmých chyb v psaní, ale o změnu právního hodnocení délky zpoplatňovaného období za jednotlivá zařízení.

[31] Jelikož v řízení vyvstaly zásadní pochybnosti o tom, že délka zpoplatňovaného období nebyla stanovena správně, nicméně soud nebyl schopen zjistit, z čeho správní orgány vycházely, a dohledat tak správnou délku zpoplatňovaného období za jednotlivé zařízení, nezbylo mu než žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušit.

[32] I přes výše zjištěnou a žalobcem vytýkanou vadu, která musela vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného rovněž z hledisek ostatních žalobou uplatněných bodů, v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního, které již neshledal důvodnými a ve shodě s konstantně judikovanými závěry, k nimž zdejší soud zaujal právní názor ve svých předcházejících rozhodnutích, uvádí následující:

[33] Námitku žalobce ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích, je nutno označit za nedůvodnou. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[34] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se ztotožnil se závěrem Ústavního soudu, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný náleze Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[35] Jádrem sporu v této věci představoval především výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedený v ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je tento pojem zcela obecný a neurčitý a jím provozované interaktivní videoloterní terminály vůbec nespádají pod pojem „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích.

[36] Soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (jehož součástí jsou koncové interaktivní videoloterní terminály). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

[37] Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě

kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[38] V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a z pohledu funkční nedělitelnosti je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Tento závěr je i v souladu s listinnými důkazy předloženými žalobcem. Soud nepochybně, že interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní a funkčně nedělitelný. To však nebrání tomu, aby, na základě argumentace obsažené v tomto rozsudku, podléhal místnímu poplatku.

[39] Zde lze odkázat na nálezh Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625), v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, „že charakter ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) *neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku.

[40] Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku, tedy za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, považovat každý Ministerstvem financí povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na jeho centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces.

[41] V této souvislosti nelze opomenout celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolená loterie či hra provozována.

[42] Z hlediska teleologického lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící předmětný poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky k senátnímu tisku č. 259 (sedmé funkční období 2008 – 2010, www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...] *K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - říkejme jim jednoručí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to*

omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce. [...]"

[43] Obdobně tento senátor předmětný pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. 5. 2010, ke sněmovnímu tisku č. 756 (páté období, 2006 – 2010, www.psp.cz): „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]"

[44] Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely (zákon č. 183/2010 Sb.) pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nerefletoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činila značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

[45] V daném případě žalobce provozoval povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo možno každý jeho povolený koncový interaktivní videoloterní terminál centrálního loterního systému subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

[46] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že konkrétní zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. Jak již bylo zmíněno, zákonodárce úmyslně zvolil takový obecný pojem, pod který bude možné v budoucnu podřadit i nově vzniklá zařízení sloužící ke stejnému účelu jako „klasické“ výherní hrací přístroje. Zařízení žalobce (interaktivní videoloterní terminál) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna. Jiným výkladem nebylo možné dospět k závěru, že zařízení žalobce poplatku nepodléhá, a tedy ani nebyl v dané věci prostor postupovat v pochybnostech ve prospěch žalobce (*in dubio pro libertate*). Správce poplatku nebyl

povinen v odůvodnění rozhodnutí tuto zásadu nějak podrobně rozebírat a žalovaný se s námitkou řádně vypořádal obdobně jako zdejší soud.

[47] *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatek podléhá každý povolený koncový interaktivní videoloterní terminál. Tím byl nepřímo potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i argumentační závěry správce poplatku a žalovaného.

[48] Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Přesto i po této novele výpočet dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení (§ 41b odst. 3, 4 zákona o loteriích) vychází z filozofie povoleného koncového interaktivního videoloterního terminálu coby jednotlivého herního místa, přičemž pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení je rozhodný počet dnů, ve kterých byl každý z těchto přístrojů a zařízení povolen a nikoli provozován.

VII. Závěr a náklady řízení

[49] Ze shora uvedených důvodů soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a), b) soudního řádu správního a věc mu vrátit k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odst. 4 soudního řádu správního, v němž je správní orgán vázán právním názorem tohoto soudu (ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního).

[50] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo

na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které vyčíslil a doložil v replice ze dne 21. 10. 2011, č. j. 31 Af 113/2011-90 s tím, že soud tuto částku přepočítal, neboť se změnila sazba daně přidané z hodnoty z 20 % na 21 %. Náhrada nákladů řízení za právní zastoupení advokátem představuje 3 úkony právní služby ve výši 2.100 Kč za jeden úkon a 300 Kč paušální výdaje za 1 úkon a dále zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, celkem 10.712 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen nahradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. srpna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu